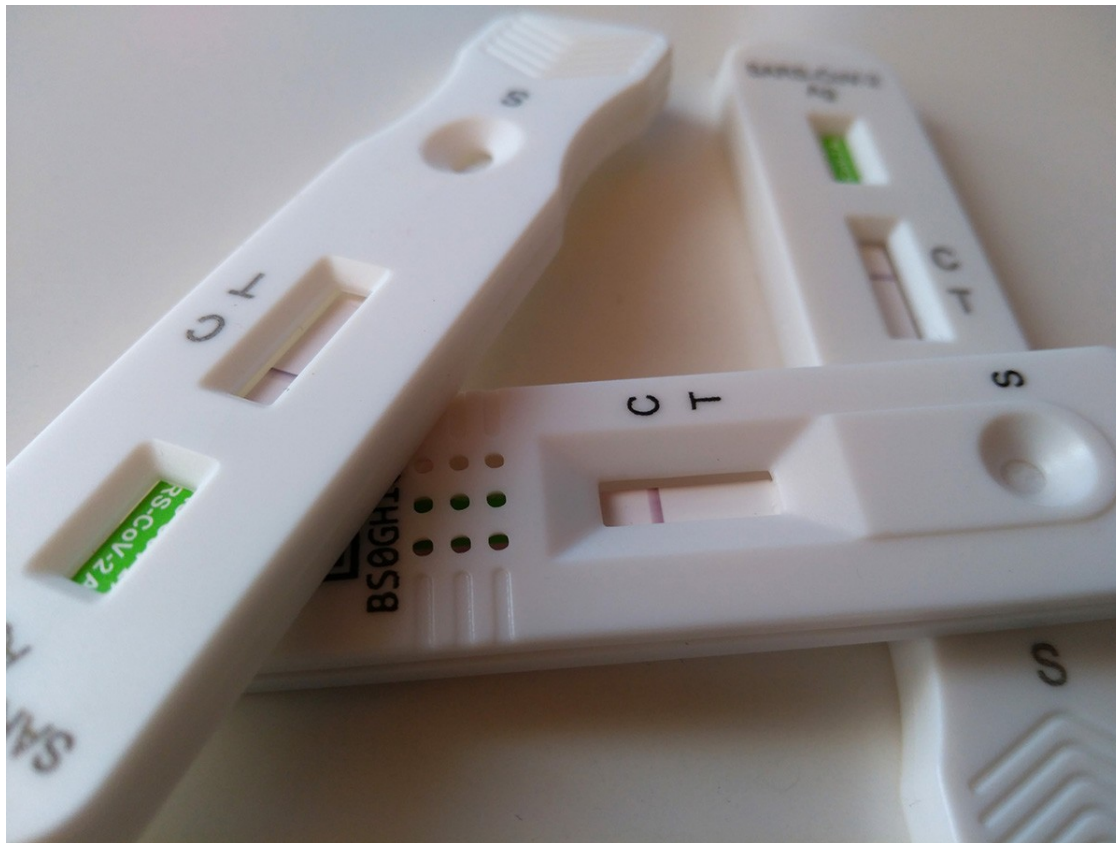

?Necessitats vitals

Trobar-se el Jepet per Manresa era com fer zàping i acabar mirant un documental sobre alguna espècie animal que la immensa majoria de gent no sap ni que existeix. I així com tot animal té un instint de supervivència que justifica el seu comportament, el Jepet es regia per l'instint contrari. El recordo pentinant les terrasses del Passeig i, quan els consumidors s'aixecaven d'una taula, ell anava corrents a llepar intensament els gots, les tasses, i a posar-se les culleres a la boca com si volgués absorbir-ne tot el sabor. Però no, el Jepet no era cap sensesostre o pidolaire. Es guanyava molt bé la vida maquillant cadàvers en una funerària manresana. Una professió que durant les primeres onades de la pandèmia de la covid li xuclava la vida.

Així doncs, quin era el motiu que justificava aquelles conductes estranyes del Jepet? Era simple: l'únic que ell desitjava, i ho anhelava de manera obsessiva, era contagiar-se de la covid. Aquest era el seu instint no innat. Engelosia les persones que havien viscut el confinament i havien acumulat dies i més dies de baixa sense massa complicacions per haver donat positiu. Ell només demanava tenir l'oportunitat de poder desconnectar de la feina i centrar-se en ell mateix, sense cap mena de distracció i sense la pressió habitual de les vacances: «Cal aprofitar el temps i s'han de fer mil merdes». No, no cal. Per a alguns esdevenir temporalment un vegetal plantat en una torreta, amb la tranquil·litat per aclarir els pensaments i ordenar la vida, és una necessitat vital.

Jo devia ser dels pocs que comprenia el Jepet. Sabia que des de la pandèmia vivia emboirat per l'estrès laboral i, malauradament per a ell, els seus *companys* de feina no li podien transmetre res. I l'entenia perquè jo també anhelava el mateix, tot i que no llepava els agafadors dels

interiors dels autobusos ni morrejava els botons dels semàfors. En aquell aleshores jo devia ser un dels principals compradors particulars de tests d'antígens de Manresa, i els resultats no em donaven mai cap alegria. Però la veritat és que tinc menys mancances socials que el Jepet, i si realment hagués volgut assegurar un positiu en aquell moment en el qual et garantia l'aïllament total i el reset cerebral, no m'hauria costat gaire demanar a algun contacte positiu que m'escopís a la cara.